

Het onderwerp baggerspecie staat op de agenda. De media berichten regelmatig over dit onderwerp. Ook deze Nieuwsbrief getuigt daarvan.

De verschillende deelonderwerpen worden echter nogal 'ad hoc' aangepakt. Eerder pleitte ik voor het opstellen van een Tien Jaren Scenario Waterbodemsanering. De Stichting Natuur en Milieu heeft zich hier inmiddels voorstander van verklaard. Het ontbreekt echter nog aan een initiatiefnemer. Elementen van een dergelijk scenario zouden in elk geval moeten zijn: inzicht in het aanbod van baggerspecie, een nationaal afgestemde aanpak bij de berging of verwerking daarvan, stimulering van wetenschappelijk onderzoek en aandacht voor preventie.

In de nota 'Waterschapsbeleid voor waterbodems' van de Unie van Waterschappen wordt geschetst op welke wijze de waterschappen het rijksbeleid over waterbodems willen gaan uitvoeren. Deze nota bevat veel bruikbare elementen voor een Tien Jaren Scenario.

De provincie Zeeland ziet bij de aanleg van een grootschalige stortlocatie voor baggerspecie af van de verwerking van de specie met behulp van zandscheiding. Zeeland heeft daarin groot gelijk: in de Zeeuwse klei is natuurlijk vrijwel geen zand te vinden. Voor partijen baggerspecie waarin zandscheiding wel zinvol is, zou Zeeland buiten de provincie terecht moeten kunnen.

Opmerkelijk nieuws komt er uit de onderzoekswereld. Een aantal niet of moeilijk afbreekbaar geachte verontreinigende stoffen blijkt toch afbreekbaar te zijn. Dit gegeven is van belang voor de beslissing om de waterbodem al of niet te saneren en voor de isolerende voorzieningen rond baggerspeciedepots.

Vooraf voor de preventieve kant van de zaak is nationale en zelfs internationale afstemming noodzakelijk. De gemeente Rotterdam heeft bewezen hoe succesvol individuele benadering van bedrijven kan zijn om lokale bronnen van verontreiniging te saneren. Voor het saneren van diffuse bronnen in binnen- en buitenland is echter veel meer nodig.

Wie pakt de handschoen op?